

Nicolae VASILE

Retroroman (20)

Începeam facultatea cu un bagaj de trăire mult peste cel al colegilor mei. Nu cunoșteam de dinainte pe niciunul. Eram un an unic al istoriei universitare românești, așa numitul an MOV, adică Muieri, Ologi, Veterani. Statul schimbase regula armatei absolvenților. Dacă înainte aceștia făceau armata după facultate, începând cu acel an, băieții se instruiu militar un an înaintea începerii studiilor. Astfel că rămâneau pentru seria noastră doar fetele, care începând de atunci făceau și ele armată, dar în paralel cu școala, scutiții medical și cei care făcuseră armata mai de mult. Asta i-a și ocazionat o glumă profesorului Marcel Roșculeț, Dumnezeu să îl odihnească, zbirul celor de la Electrotehnică din primul semestru, care aflând că studenții vor face armata înaintea studiilor a spus că *"Este mai bine așa. Armata întărește caracterele, pe cei buni îi face și mai buni, iar pe cei tâmpiți îi tâmpește de tot. Se face o separare mai clară"*. O regulă veche era și aceea că dânsul avea și calitatea de îndrumător al anului întâi, Dacă pe dânsul trebuia să-l luăm ca atare, ca pe un părinte mai dur, de care nu mai aveai unde te plânge, pentru alți profesori care călcau strâmb, ne descărcam oful către protectorul nostru. Și își făcea treaba cu devotement. Situația și-a făcut apariția repede, când Mirescu, profesorul, își zicea el, în realitate era șef de lucrări, de la disciplina desen tehnic. Era un abuzator tradițional, prin limbaj și prin faptul că ne băgase niște lucrări de geometrie descriptivă care ar fi trebuit să ne mănânce toată vacanța de iarnă. Se crease o tensiune greu de suportat. Dacă limbajul vine și din educație, schimbarea conținutului curiculei era o problemă administrativă care nu s-a mai oprit decât la decanat. Atunci s-a creat și o eroină dintre colegi, Irina Haiduc, care a luat pe cont propriu lupta. S-a ajuns la un arbitraj al decanului Constantin Mocanu, cunoscut ca un om apropiat studenților, Roșculeț și Mirescu, unde s-a decis că studenții au dreptate. Irina și-a creat atunci un nume de luptătoare pentru care a și ajuns în poziția de șef al asociației studenților pe facultate.

Atmosfera era plăcută. Era și un cântec studentesc care spunea că este frumoasă viața în studenție, cu excepția sesiunilor de examene. Viața de cămin, pentru cei nebucureșteni, completa de minune acest farmec. Chefuri, filme, meciuri etc. erau la ordinea zilei. Unii mai făceau și greșeala să se căsătorească din perioada studiilor, preluând hamul îngust al unei căsătorii premature. Unele au mers, altele nu. Eu nu-mi puneam deloc problema. Am mai plimbat și eu niște fete pe la filme și teatre, dar atât. Nu ieșisem încă din sechelele relației cu Vera, așa că problema întemeierii unei familii o lăsam deliberat pentru după absolvire, mai ales că mai eram hărțuit de boala nenorocită care-mi omorâse copilăria și adolescența.

Nu au întârziat mult necazurile cu sănătatea, dar abia acum și-au găsit leacul. Dumnezeu mi-a scos-o în cale pe doamna doctor Drăgulănescu de la Spitalul "Foișorul de foc". Nu trecuse decât vreo lună de când devenisem student și au apărut iar umflături, infecții în zona gleznei. Pentru a nu periclita situația studiilor, n-am mai plecat la Mangalia, ci am căutat un spital din București. A fost

o întâmplare fericită ca la vizita la spitalul menționat să fie de gardă dânsa. Așa este prin spitale, la care doctor ajungi, la acela rămâi pe veci, iar diferențele de abordare sunt foarte mari. Doctorița la care am ajuns practica o metodă inventată de dânsa, aceea a infiltrațiilor intraosoase. Infecția intrase în os și toate tratamentele de suprafață nu o scotea de acolo. Trebuiau introduse antibioticele la sursa infecției, era "la mintea cocoșului" cum se zice, dar asta nu înțelegeau ceilalți doctori. Viața mi-a dovedit ulterior, din propria-mi activitate de inovare, cât de greu este să aplici ceva nou. Pe vremea aceea când multe nu existau nu se făcea anestezie la orice tratament dureros. În limbajul de azi aş spune că se practica tortura în spitale. Infiltrațiile intraosoase însemnau baterea cu ciocanul a unui ac de seringă mai gros, care rămânea acolo mai mult timp, prin care se injecta zilnic medicamentul în profunzime. Totul se făcea pe viu, fără anestezie. Mi-a implantat astfel de piroane în trei locuri și după o lună și ceva am ieșit din spital și nu m-am mai întors niciodată. Ceilalți colegi ai doamnei doctor aplicau aceleași metode ca la Găești, la Pitești, la Mangalia, iar bolnavii stăteau cu anii prin spitale. Și totuși, nu preluau metoda de la salonul vecin, unde din fericire ajunsesem eu printr-o întâmplare. Cu o anestezie aferentă invenția ar merita o generalizare pentru astfel de cazuri.

Când am ieșit din spital tocmai se apropia sesiunea de examene. Am luat nota 9 la Mecanică, cu profesorul Voiculescu, din scris, fără a mai intra la oral. Așa era regula. Doar dacă studentul insista pentru nota maximă, atunci avea dreptul să intre la oral. La Analiza Matematică, cu profesorul Roșculeț, am luat nota 9 din scris, dar contrar regulii, mi-a solicitat să vin la oral, bănuind că am copiat. Susținea că este imposibil să iau acea notă la scris după ce am lipsit aproape tot semestrul de la curs. Am făcut toate subiectele date, dar mi-a păstrat nota de la scris, deși meritam nota 10. Cred că l-a preocupat această nedreptate, pentru că în semestrul următor, când făcusem de nota 9, mi-a dat 10 fără niciun comentariu. Nu l-am mai întâlnit decât mult mai târziu, după ce se pensionase, la un Revelion la Politehnică, unde venise să ofere celor de acolo mai multe volume de versuri scrise de dânsul. A fost o mare surpriză pentru mine această nouă ipostază a sa, mai ales că venea după ce și eu intrasem bine pe calea literaturii. Am publicat și o cronică privind scrierile sale poetice, cu titlul "*De la el am înțeles infinitul!...*" A fost inedit să cunosc viziunea sa despre infinitul poetic, după ce mă învățase ce înseamnă infinitul matematic.

Rămăsesem cu restanță la Tehnologia Metalelor, cu profesorul Mehedințeanu, își zicea el, pentru că nu era așa ceva. Acesta, fiind colocviu, s-a dat înainte de sesiune când eram în spital. Am dat-o la începutul semestrului următor, am luat nota 9, mi-a trecut-o în carnet, care s-a transformat în 6, în anul al V-lea, în condițiile care nu-mi fac plăcere să le mai amintesc.

La începutul anului al II-lea, am intrat într-o perioadă benefică. Eram în amfiteatrul mare, înaintea unui curs, când a intrat în sală un domn pe care nu-l cunoștem și a citit o listă cu 4 nume, printre care și al meu. Ne-a chemat afară unde s-a prezentat, era profesorul Răzvan Măgureanu, Dumnezeu să îl

odihnească, titularul unui curs care urma să-l avem tocmai în anul V. Ne-a spus că a luat numele noastre de la secretariaul facultății, după criteriul notelor luate în primul an la cursurile de matematică și fizică, și că ne propune să venim la cercul științific studentesc coordonat de dânsul. Am dat curs acestei propuneri și am colaborat cu dânsul aproape cincizeci de ani, până la decesul dânsului de anul trecut. În acest timp am scris împreună mai multe cărți, dintre care una când încă eram student, un număr cam de zece ori pe atât de articole, o invenție etc. Am cunoscut prin dânsul partea frumoasă a unei activități universitare și de cercetare științifică aplicativă în timpurile în care cei mai mulți se văitau continuu că nu au condiții să se realizeze. La terminarea facultății dânsul mi-a oferit un proiect la cursul pe care îl ținea, ceea ce a însemnat începutul carierei mele universitare. M-a ajutat și mai târziu, după ce m-am căsătorit și căutam să contractez rapid o locuință, fiind de acord ca tot avansul de la cartea comună "*Motoare sincrone cu magneți permanenți și reluctanță variabilă*" să îl iau eu, urmând să îl returnez la finalizarea contractului cu Editura Tehnică. Pe vremea aceea se plăteau bine cărțile!

Prin anul IV, când se alegeau temele pentru Proiectul de stat, care se cheamă în prezent Licență, a trebuit să fac o alegere foarte importantă pentru cariera mea ulterioară. Profesorul Constantin Bala, care era și prorector în acel moment, mă tot căuta să-mi ofere un proiect care presupunea o afiliere la linia acestuia de viitor. Dânsul era reprezentantul tradiționaliștilor din facultate, preluând rolul pe care îl avea profesorul Constantin Apetrei înainte de plecarea sa din Politehnică, ceea ce nu era și cazul profesorului Răzvan Măgureanu. De altfel, exista o dispută între dâșii privind direcțiile viitoare de studii. Am ales calea care îl avea ca mentor pe profesorul Alexandru Fransua, care mi-a și fost conducător de doctorat începând cu anul 1984. Nu am regretat niciodată alegerea făcută.